

det Tidligere. Dernæst er det bekjendt nok, at Sverrig søger en meget væsentlig Del af sine Indtægter gjennem de indirekte Afgifter; Norge søger dem næsten aldeles. Jeg siger kun, at set fra det Synspunkt maa jeg ganske vist have nogen Tvivl om Betimeligheden, men de andre to Diemed, som Ministeren har udtalt, at han har med Lovforslaget, indrømmer jeg at have saa stor Betydning, at det Andet maa blive det Underordnede.

Det Forslag, her foreligger til Forhandling, er — der var et æret Medlem, der igaar brugte Ordet Gjenganger; jeg vil ikke bruge det Udtryk — ialtsald en gammel Bekjendt, og det fremtræder omtrent i det samme Klædebon, med de samme Forudsætninger og med det samme Feilsyn. Dette Lovforslag er bygget paa 3 Forudsætninger. Det er bygget paa den, at det vil være nationaløkonomisk forstandigt, at der skabes en Tilstand, hvori man i langt videre Omfang end hidtil kan benytte ethvertformelt Materiale, uden at komme til at svare mere Afgift end af det virkelige Udbytte. Den anden Forudsætning er denne, at det er en Retfærdighedshandling, naar man ordner Forholdene paa denne Maade. Og den tredje er den, at Forslaget bæres frem i Frihedens Navn. Jeg godkjenner ingen af disse 3 Aarsaender, og det er dem, hvorpaa hele Lovforslaget hviler. Der siges, at det i nationaløkonomisk Henseende skal være bedre. Jeg vil tillade mig at sige, at affirat ligesom dette Forslag er bygget paa Motiver, vi tidligere have læst, saaledes ville ogsaa mine Bemærkninger tilbørlig være hørt tidligere, og jeg gjentager altsaa, hvad jeg flere Gange har sagt, at det Nationaløkonomiske, der skulde ligge i dette Forslag, som er det første Postulat, nemlig at man kan bruge Svovlsulfid, er uholdbart i høieste Potents. Det viser sig paa alle Omraader, hvor man driver Fabrikationer, at der er Ingen, der fornuftigvis indlader sig paa at bruge et Materiale, som ikke har Betingelserne for at kunne give et større Udbytte. Jeg har tilladt mig engang tidligere at henvise til Bryggerierne, der Intet svare og aldrig have svaret Noget. Jeg veed ikke, hvorledes jeg skal betegne det, men de have til den yderste Grad af Kræfthed vraget det Materiale, de skulde bruge, fordi de er kjendte, at kun gennem Benyttelsen af et godt Materiale kan man drive en Virksomhed paa den Maade, at den kan give Fordel. Jeg kunde fremsætte Exempler, der ligge meget nærmere. Er der Nogen, der saar Avner og tror, at han kunde høste Korn? Enhver, der besaar sin Ager, tænker: Jeg vil saa Noget, der duer Noget, naar jeg skal høste Noget, der duer! Og det finder i allerhøieste Grad Sted her. — Det Andet er dette, at det skulde være en Retfærdighedshandling. Ja, der staar min Forstand stille; jeg kan ikke sige den Retfærdighedshandling! Det ansøres, at det

skal være en Retfærdighedshandling mod Gjærfabrikanterne og mod de smaa Fabrikanter, som ikke kunne være med, som drive deres Virksomhed under ugunstigere Forhold. — Hvad angaar, at det skulde være en Retfærdighedshandling ligeoverfor Gjærfabrikanterne, veed den høitærede Minister meget godt, at jeg som Formand for en Forening har indbragt en Forestilling til Ministeren, hvori ca. 200 Brænderi-ere bede sig fritagne for den nye Ordning, men nogle — 12—14 eller Gud veed hvormange — Gjærfabrikanter have troet det i deres Interesse at foranlede en Ordning, hvorved den Produktion, hvormed de haave beskæftiget sig, kunde blive afgiftsfri. At det er uhyre naivt af dem, skal jeg indrømme, og det vil vist Enhver indrømme. Thi hvis det Forslag, jeg her staar med i min Haand, bliver til Lov, vil Enhver kunne forstaa, at saa bliver Virkningen den, at Alle ville fæste sig over denne Produktion, og hvad bliver Følgen? Følgen bliver den, at den Tilstand vil op-høre, som har udvirket sig saaledes, at de Herrer, der drive denne Virksomhed, haave fundet deres Regning derved, uagtet de have stattet af Karrum, som de ikke have kunnet udbrage Spiritus af, men have udbraget Gjør af. Jeg vil kun sige, at vil man endelig have, at der skal gjøres Noget i Favør af Gjærfabrikanterne, kunde man gjøre saaledes, at man lod Loven emanere, bygget paa det nuværende System, og gav de Vedkommende en Lettelse for en Del, jeg vil sige f. Ex. for den halve Del af Afgiften af Forhøielsen, vel at mærke kun den halve Del. Saa vilde de blive stillede paa samme Fod, som de nu ere. Jeg er forpurret af den Mening, at man ligeoverfor denne Fabrikation ikke har noget praktisk Blik for de virkelige Forhold. Jeg veed meget godt, at det er plæderet fra mange Sider, at man ikke maa forulempe dem ved at forlange Skat af et Materiale, som kommer Almenheden tilgode, navnlig Forbrugerne heri Landet. Jeg skal med Hensyn til Forbruget heri Landet dog gjøre opmærksom paa, i hvilket Omfang det finder Sted. Der er til Udlandet udført i det sidste Aar, hvorover man har nogen Oversigt, 1,658,758 Pund Gjør, og den ansørte Gjørskat giver saaledes 296,613 Kr. for Udlandet og for Indlandet kun 20,640 Kr. Det er al den Afgift, der har hvilet paa det Kvantum, der forbruges heri Landet. Man ser jo altsaa, at for Gjærfabrikationen er det aldeles ikke nødvendigt, at den skal drives i Forbindelse med Spiritustilvirkning. Man ser jo Mange, ikke saa Faa ialtsald, der ere i Færd med at anlægge større Fabrikker, hvor de tilvirke Gjør uden nogensomhelst Forbindelse med Brænderi-er, og de finde deres Regning derved. Det er saaledes min Mening, at man uden at præjudicere Nogetformelt kunde sige, enten at Gjærfabrikationen skal ikke forenes med Spiritustilvirkning, idet vi have gjort den Erfaring, at den kan med